

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Žodžiai

Vincas Steponavičius

Pertraukos metu pamačiau kieme du verkiančius penktokėlius. Pasiteiravau, kas juos nuskriaudė. Berniukai pasikūkčiodami ėmė aiškinti: „Mane Andriukas kirto ir stūmė“. „O tu, Kęstuti, mane pravardžiavai ir negražiai sakei“. Abudu nuraminau, sutaikiau ir jie vėl linksmi nustraksėjo per kiemą, lyg niekur nieko nebūtų tarp jų atsitikę. Ar mes suaugę taip padarytume kaip vaikai? Mes taip nemokame.

Aš susimąščiau: „Kuris iš anų berniukų kaltesnis? Kas labiau mus žeidžia: kirtis, gestas, žvilgsnis ar žodis?“ Sunku pasakyti. Lietuvių pasakėtininkas S. Stanevičius pasakėčioje „Žmogus ir levas“ teigė, kad kirvio padaryta žaizda užgyja, o žodžio niekada. Mes buityje, darbe, šeimoje, pokalbiuose su kaimynais, bendradarbiais, pasitarimuose kartais labai „nesismulkiname“ su žodžiais, žvilgsniais, negalvodami švaistomės jais lyg bizūnais. Ir žodžiais, žvilgsniais tūkstantį kartų dažniau apsisumdome, apsispardome, apsikūmščiuojame, apsispjaudome negu rankomis ar kojomis. Taip ir lieka negyjančios žaizdos... Jei į įžeidžiančius žodžius nekreipsime dėmesio, auginsime abejingumo šarvus viskam, tada darysimės egoistai, svetimėsime, būsime neįautrūs

nei kitų, skausmui, nei džiaugsmui. Ne veltui vienas mąstytojas taip pasakė: „Nebijok vagies – jis tave gali tik apvogti, nebijok priešo – jis tave gali išduoti, bijok abejingumo, nes jame glūdi visos blogybės.“

Manyčiau reikia bijoti abejingumo ir išmokti paremti, padrausinti šalia esantį šiltu žvilgsniu, gerais žodžiais, į kuriuos galėtume atsiremti kaip į draugo petį, kaip į stalą, ant kurio padėta duona, kaip į sodybos kryžių palangėje, kai būna nepaprastai sunku, kaip į gimtojo namo, kuriame dar gyvena tėvai, sieną, kaip į tėvo sodinto sodo augalotą ir dar žydinčią obelį, pilną bičių dūzgimo, grožio, darbo, laukimo, vilties, dosnumo, gerumo, gyvenimo, kaip į maldą, Dievo gailestingumą, gerumą, kaip į viltį, tikėjimą, meilę. Atsirėmę į žodžius, žvilgsnius, pailsėsime, sustiprėsime ir vėl galėsime ramiai dirbti, kurti, mylėti, džiaugtis, bendrauti, prasmingai gyventi. Gal nebūtina ištiesta ranka, jei mokėsime draugiškai, šiltai pažvelgti, jei turėsime reikalingų žodžių, padedančių nesuklupti, atsikelti, gyventi. Tad turėkime gerų žodžių ir jų negailėkime kitiems. Man atrodo, kad ir vadinamų mažų žmonių būtų mažiau, jei mes jų tokiais nepadarytume savo žodžiais, norėdami save padidinti, išaukštinti, sureikšminti...

Didžiosios savaitės Šv. Mišių laikas

Kovo 28 d. – Didysis Ketvirtadienis. Paskutinės vakarienės Šv. Mišios
Krekenavoje – 18 val., Upytėje – 16 val.

Kovo 29 d. – Didysis Penktadienis. Kristaus kančios pamaldos
Krekenavoje – 18 val., Upytėje – 16 val.

Kovo 30 d. – Didysis Šeštadienis. Velyknakčio apeigos
Krekenavoje – 21 val., Upytėje – 18 val.

Kovo 31 d. – Kristaus Prisikėlimo iškilmė – Šv. Velykos. Prisikėlimo Šv. Mišios ir procesija.
Krekenavoje – 8 val., Upytėje – 10 val., Vadaktėliuose – 12 val.

Broliai ir seserys Kristuje,

Gavėnios laikas paženklintas laukimo ir virsmo. Šių metų Gavėnia – ypatinga. Popiežiaus tarnystėje įvyko istoriniai pasikeitimai. Popiežius Benediktas XVI tapo emeritu ir pasitraukė į maldos ir meditacijos vienumą, užleisdamas Bažnyčios vadovo vietą, naujai išrinktam ir Šventosios Dvasios pasirinktam popiežiui Pranciškui. Su nekantrumu laukėme sužinoti, kieno veidą pamatysime centriniame šv. Petro bazilikos balkone, virš Siksto koplyčios pasirodžius baltam dūmui... Nenusivylėme, kada su didžiu kuklumu ir paprastumu su mumis pasisveikino naujasis popiežius. Iš klausius pirmąjį popiežiaus. Pranciškaus kreipimasi į Romos ir viso pasaulio žmones susidarė įspūdis, kad gerą popiežių pakeitė kitas geras popiežius, ir kad Bažnyčia bei jos misija atiduota į mylinčio ganytojo rankas. Belieka tik melstis už popiežių Pranciškų, kad jo kūno jėgos kiek galima ilgiau nepailstų vadovaujant Jėzaus Kristaus įsteigta Bažnyčiai.

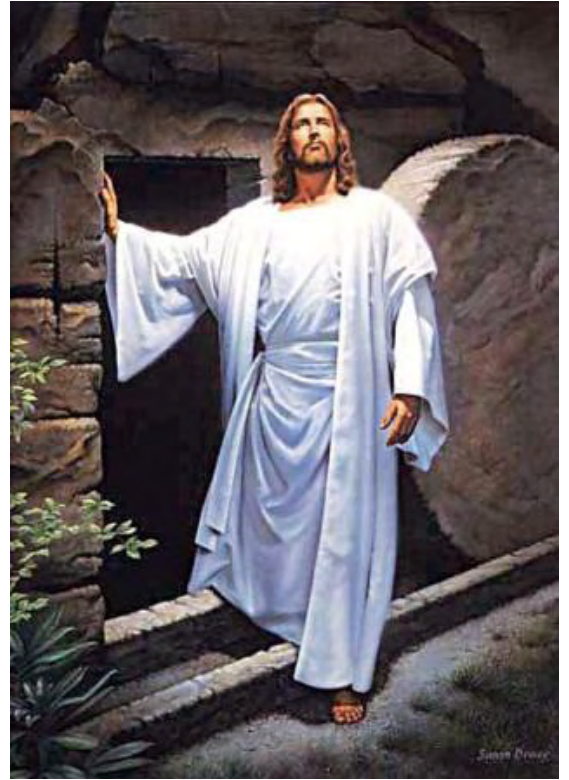
Dar keletas pirmojo įspūdžio nuotrupų... Popiežius Pranciškus yra vienuolinio jėzuitų ordino narys, ordino, kuris pasižymi akademiškumu ir pažangių idėjų taikymu Bažnyčios misijoje. Jis yra iš Argentinos, kur socialiniai klausimai nėra ir negali būti paskutinėje vietoje. Savo pirmąjį kreipimasi pradėjo paprastu pasisveikinimu „labas vakaras,“ o ne katalikišku „Garbė Jėzui Kristui“ tuo kreipdamasis tikrai į viso pasaulio geros valios žmones, ne vien tik į katalikus. Tai nereiškia, kad nebegalioja katalikiški pasisveikinimai, bet manau, tai reiškia, kad naujasis popiežius gerai jaučia aplinką ir auditoriją ir bus pakankamai lankstus, surasti pokalbiui sąlyčio taškus. Dar viena detalė ta, kad į balkoną jis išėjo vilkėdamas tik baltą popiežiaus sutaną, ir neužsidėjęs įprastos kitiems popiežiams purpurinės pečius gaubiančios balerinos. Maža detalė, bet svarbi tuo, kad tai jau jo, kaip naujojo Šventojo Tėvo pasirinkimas, kuriuo norima neapkrauti savęs, tik bažnytininkams suprantamu dekoru, kuris daro įspūdį, bet ir dažnai tarp žmonių kuria bereikalingą distanciją. Visiems išliks atmintyje popiežiaus Pranciškaus kvietimas melstis įprastomis maldomis: „Tėve mūsų,“ „Sveika Marija,“ ir „Garbė Dievui“ už popiežių emeritą Benediktą XVI. Tai labai gražus gestas, kuriuo parodoma, kad naujasis popiežius vertina savo pirmtako tarnystę ir išlieka dvasiniame ryšyje su visais prieš jį buvusiais popiežiais. Galiausiai, naujai išrinktas Šventasis Tėvas prieš suteikdamas savo pirmąjį apaštalinį palaiminimą, nulenkia savo galvą prašydamas, kad tikinčiųjų minia tyloje maldoje pasimelstų už jį. Kokia stulbinanti buvo ta tyla šv. Petro aikštėje, nepaisant dešimčių tūkstančių ten susirinkusių. Šioje tylos ir maldos akimirkoje pasauliui buvo parodyta koks iš tiesų yra tikrasis ganytojo ir ganomųjų santykis. Tai ne politinė valdžia ar galia, tai ne mitinginiai reikalavimai ar priekaištai, tai ne įžeidžiantis šūksniai ar replikos, bet malda vienu už kitus, aiškiai suvokiant, kad viskas įmanoma tik su Dievo pagalba ir vedimu.

Gavėnioje artėjame ir prie kito, ne mažiau svarbaus ir iš tiesų pačio svarbiausio mūsų tikėjime slėpinio – virsmo, kuriuo mus ir pasaulį apdovanoja Jėzaus kančia, mirtis ir prisikėlimas. Tai vienintelis ir tikras kelias į atnaujintą gyvenimą, į atsinaujinusi žmogų, ir perkeistą jo arba jos širdį, galiausiai į pasaulio išgelbėjimą ir išganymą. Be dalyvavimo šiame tikėjimo slėpinyje niekas kitas, nei Europos Sąjunga, nei Amerika, nei atsigavusi pasaulio ekonomika, nei didesni atlyginimai ar pensijos, neatneš tokio kokybinio pokyčio, kurį deramai galėtume pavadinti „žmonių laime.“

Sveikindamas visus su šv. Velykomis linkiu priimti viską, net ir kančią bei mirtį, kaip mylinčio Dievo dovaną ir leisti tai dovanai perkeisti mus, mūsų širdis, mūsų namus, mūsų šeimas, mūsų giminę, mūsų kaimynystę, mūsų parapiją, mūsų tėvynę Lietuvą, mūsų Bažnyčią ir visą pasaulį.

Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versme, savo meile apglėbk Šventąjį Tėvą Pranciškų, Bažnyčią ir visą pasaulį ir lydėk į velykinio džiaugsmo pilnatvę.

Jūsų klebonas/ректорius,
Kun. Gediminas

VELYKNAKTIS

Sekmadienių mišiolėlis „Gyvoji duona“

Nuo penktadienio Kristus paguldytas kape. Rodos, mirtis Jį visiškai nugalėjo, ir ši Velykų naktis, panirusi į tamsą ir tylą, atrodo kaip mus nuo Dievo skiriančios mirties simbolis. Tačiau kaip tik šiuo momentu, nakties tyloje, Dievas apreiškia savo visagalybę per Jėzaus Prisikėlimą.

Iš tiesų Kristus yra įsikūnijęs Dievo Žodis. Mirtis neturėjo į jį jokios teisės, neturėjo jam jokios galios. Pats Jėzus laisva valia akimirka pakluso mirčiai: „Tėvas myli mane, nes aš guldaui savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti“ (Jn 10,17-18).

Tą naktį niekas netapo tiesioginiu Kristaus prisikėlimo liudytoju. Šventų moterų ir apaštalu tikėjimas gimsta tik Velykų rytą pastebėjus, jog Jėzaus kapas tuščias. Jų tikėjimą vėliau patvirtins gausūs prisikėlusio Kristaus pasirodymai.

Velyknaktis įvesdina į pačią išganymo slėpinio šerdį. Kristus paaukojo savo gyvybę už mūsų nuodėmes. Dabar Jis prisikelia, atbunda šlovingajam ir amžinajam gyvenimui. Taip Jis atveria kelią, įgalinantį visus žmones Juo sekti Jo prisikėlime ir šlovėje. Tad Velykos yra mūsų prisikėlimo laidas, mūsų atpirkimo patvirtinimas.

Šios nakties budėjimas turi 4 dalis: žiburių, žodžio, Krikšto ir aukos liturgijas. Taigi po žiburių išskilmės šventoji Bažnyčia, pasikliaudama Viešpaties žodžiu ir pažadu, apmąsto tuos nuostabius dalykus, kuriuos nuo pat pradžių jis yra daręs savo tautai; paskui, besiantinant prisikėlimo dienai, su atgimusiaisiais per Krikštą naujais nariais ji pakviečiama prie stalo, kurį Viešpats priėmė savo mirtimi ir prisikėlimu. Šios ypatingos nakties liturgijoje atsiskleis įvairūs šio slėpinio aspektai.

Žiburių liturgija. Sunku įsivaizduoti, kaip senovės laikais nerimauta kiekvieną vakarą, saulei nusileidus ir užleidus vietą nakties pavojams. Tačiau titnagu įskelta kibirkštimi įžiebus žvakės liepsną, atrodydavo, jog gyvenimas atgimsta. Žydai turėjo paprotį uždegdami žvakę kalbėti palaiminimo maldą. Ši paprotį perėmė ir krikščionys. Ši šviesos apeiga (lucernaria) kasdien būdavo atliekama vakare per Mišparas.

Panašia apeiga prasideda Velyknaktis, tačiau čia ji įgauna vis dėlto neprilygstamą matmenį ir reikšmę. Šventoriuje užkuriamas laužas ir nuo jo užžiebiama prabangiai išpuošta neįprasto dydžio žvakė. Tarsi gyva jos liepsna tampa prisikėlusio Kristaus simboliu. Diakonas, iškėlęs šią didžiulę žvakę, procesijos priešakyje žengia vidun į tamsoje tebeskandinčią bažnyčią. Kylančiu tonu jis tris kartus gieda Lumen Christi - „Kristus mums šviečia“, o tikintieji tuomet prisideda žvakes nuo jo laikomos žvakės. Tai naujo gyvenimo, gaunamo iš prisikėlusio Kristaus, simbolis. Atėjęs prie sakyklos, diakonas palaimina Velykų žvakę puikia malda, kartu iškilmingai skelbiančia Velykų

šventę. Tai Exultet - „Tedžiūgauja“, Biblijos atgarsių kupina poetinė kompozicija; jos autoriumi laikomas šv. Ambraziejus, IV amžiaus Bažnyčios tėvas. Ypač pažymėtinas šio kūrinio pagrindinis sakiny: „Tikrai laiminga ta kaltė, kuri susilaukė tokio didžio Atpirkėjo!“ Tai beprotiškas meilės šūksnis, įkvėptas visiškai naujo požiūrio į žmonijos istoriją, nuo šiol suvokiamą dieviškojo galeistingumo ir Jėzaus Kristaus įvykdyto Atpirkimo šviesoje.

Žodžio liturgija. Velyknaktį tęsia septyni ilgi skaitiniai iš Senojo Testamento, kuriuose jau esama užuominų apie krikštą ir naująjį pakrikštytųjų gyvenimą. Po kiekvieno skaitinio eina giesmė ir celebranto kalbama malda. Ypač svarbus tekstas, kuriame pasakojama apie iš Egipto vergovės bėgančių hebrajų Perėjimą per Raudonąją jūrą. Krikščioniškoji tradicija labai anksti jame įžvelgė krikšto įvaizdį. Po skaitinių užgiedama Gloria in excelsis Deo - „Garbė Dievui aukštybėse“ Nuo Didžiojo ketvirtadienio vakaro gedulingai tylėję bažnyčios varpai vėl suskamba, džiaugsmo ir triumfo gaida pritardami šiam angelų himnui.

Toliau skaitomas skaitinys iš Laiško romiečiams (6, 3): „Mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje. Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovingąja galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą“ Šis tekstas atskleidžia giliausią Velyknakčio prasmę: sakramentais perkeičiamas mūsų žemiškasis gyvenimas, nuo šiol jį valdo Kristaus artumas ir galia.

Visi susirinkusieji atsiliepia į skaitinį, giedodami „Aleliuja“ Šis džiaugsmo šūksnis buvo dingęs per visą gavėnią. Dabar jis vėl pasirodo Kristaus prisikėlimo garbei, ir bus giedamas visose pamaldose iki Sekminių. Galiausiai diakonas skaito pasakojimą apie Kristaus prisikėlimą, pagal metus paeiliui imamą iš trijų sinoptinių evangelijų.

Krikšto liturgija. Prieš pagimdydama Kristui naujų jo mistinio Kūno narių, Bažnyčia litanijoje prašo visų šventųjų užtarimo; paskui palaiminamas krikštyklos vanduo, panardinant į jį Velykų žvakę. Tada celebrantas krikštija katechumenus ir suteikia jiems Sutvirtinimo sakramentą. Kiekvienam jų jis duoda po uždegtą žvakę. Toliau visi dalyvaujantys krikščionys dar kartą uždega savo žvakes, kad atnaujintų savo krikšto pažadus. Šis atnaujinimo aktas - esminis Velykų vigilijos elementas, atliekamas net tada, kai nėra krikštijamųjų. Krikšto pažadų atnaujinimas suteikia puikią progą viešai patvirtinti ištikimybę Credo (Tikėjimo išpažinimo) slėpiniams.

Eucharistijos liturgija. Toliau Mišios tęsiamos, kaip paprastai, atnašų procesija. Joje dalyvauja ir naujai pakrikštytieji baltais drabužiais, išreiškiančiais jų kaip Dievo vaikų nekaltumą. Kartu su visais kitais krikščionimis jie priims Eucharistiją, prisikėlusio Kristaus Kūną ir Kraują, ir tai įgalins juos gyventi pasaulyje kaip tikriems Evangelijos liudytojams.

Fundatorius bazilikos statybai

Šimtus kartų daug kam teko ir tenka pabūti bazilikoje, pavaikščioti po šventorių, pasigrožėti tuo didingu pastatu – Dievo namais. Pažiūrime į didingus bokštus, į varpinę, kuri mus kasdien kviečia į šią šventovę. Pakeliam galvas ir žvilgtelim virš paradinių durų. Ten pamatome kažkokias skulptūras. Ne dažnas susimąstome, o ką jos reiškia, kieno skulptorius figūras pavaizdavo. Patys seniausi senjorai kalba, kad ten pavaizduotas vienas iš bazilikos fundatorių Jurgis Šlėvė. Pasidomėjome ir kai ką sužinojome. Pakelkime akis ir gerai įsižiūrėkime, susimąstykite apie tuos žmones, kuriems rūpėjo ir rūpi dvasingumo išsaugojimas, tikėjimas, kuris tokių žmonių ir Dievo pagalba gyvuoja daugiau kaip du tūkstantmečius.

Jurgis Šlėvė gyveno Žibartonių kaime. Turėjo savo ūkį: 19 ha žemės ir 15 ha miško. Augino dvi dukras - Viktoriją ir Palmirą ir tris sūnus - Kostą, Julijų, Vincentą. Sūnus Julius buvo savanoris ir žuvo kovose. Vincentas mirė gana anksti, palaidotas Žibartonių kapinaitėse, Dukra Palmira ištekėjo už Banaičio, Viktorija šeimos nesukūrė. Sūnus Kostas buvo vedęs Barborą Mažeikaitę iš Petriškių kaimo. Turėjo vieną sūnų, kurį pavadino senelio vardu – Jurgiu. Jurgis (anūkas) nei senelio nei tėvo neprisimena, nes tėvas mirė, kai jam buvo virš metų. Mama ištekėjo už Antano Žygo, gal todėl mažai anūkas sužinojo apie senelį Jurgį.

„Mano tetos ir dėdė minėdavo, kad pradėjus statyti Krekenavoje didelę mūrinę bažnyčią, senelis Jurgis iš savo sankaupų paaukojo 100 carinių rublių, manau, kad auksinių, nes seneliai turėjo paėmę nemažai vekselių“, - pasakoja Jurgis. Jau paaugusiam, viena iš tetų pasakojo, kad prasidėjus parapijos bažnyčios statybai, parapijoje buvo daromos rinkliavos tiek maisto produktais, tiek pinigais. Kai senelio paklausdavo kam tiek daug aukojai, jis atsakydavo, kad daromas didelis darbas Dievo garbei ir mums, kaip jis save nuolankiai vadindavo, prasciokėliams,

reikia padėti tiek darbu, tiek tuo, ką turi ir gali aukoti. Prie statybų jis buvo dažnas svečias ir ateidavo ar atvažiuodavo ne su tuščia tarbele, tai su kiaušinėlių kapa, tai su sviestuko gabalu ar lašinių puspaltimi. Viduje išlaikęs savo orumą, būdingą kaimiečiui, kuris turi ir gali kuo dalintis, iš išorės atrodė nuolankus ir nusižeminęs. Tokį jį pavaizdavo skulptorius. Apsiaavęs vyžomis, apsvilkęs to meto visaliaudiniu drabužiu - sermėga, persijuosęs virve, namuose vyta, klupi prieš centrinę figūrą – Kristų ganytoją, kuris pasirėmęs lazda, ant savo pečių laiko išgelbėtą avinėlį. Ganyti ir gelbėti savo tikinčiuosius prašo ir atsiklaupęs Jurgis. Kitoje Kristaus pusėje pavaizduota priklaupusi jauna moteris ir prie jos matosi mažos mergaitės veidas. Manoma, pagal Jurgio (anūko) pasakojimą, kad tai moteris, kuri bažnyčios statybos metu ištaisai nešdavo vandenį, nes kitaip jauna šeima prisidėti prie bažnyčios statybos neturėjo kuo.

Pasakotojas Jurgis su mama ir patėviu Antanu Žygu buvo ištremti į Sibirą. Grįžę rado senelio sodybą, kurioje gyveno ir jie, apleistą, netvarkytą. Išsikėlė gyventi į Panevėžį, kur gyvena ir dabar. O senelio sodyboje, šiuo metu gražiai sutvarkytoje, gyvena giminaičiai.

P. S.: Jeigu kas turite daugiau patikrintų žinių, prašome pranešti į klebonijos raštinę.

2 procentai gyventojų pajamų mokesčio

Nuo sausio iki gegužės mėn. 1 dienos galite paskirti dalį savo sumokėto pajamų mokesčio savo parapijai. Specialios formos prašymo blankai (forma FR0512 (02)) dalinami klebonijoje ir kalendos metu.

Užpildytą ir pasirašytą formą FR0512 (02) galite siųsti paštu šiuo adresu: Deklaracijų tvarkymo skyriui, Neravų g. 8 Druskininkai, LT-66401.

Turintys elektroninės bankininkystės sutartis, gali pasirinkti elektroninį deklaravimą per savo internetinį banką. Jei patys nemokate to padaryti, galite ateiti į Krekenavos kleboniją, kur jums elektroninę deklaraciją užpildyti padės referentės Eglė ir Angelė.

Dėkojame už paramą!

Adoracija – meilės versmė

Bazilikos adoruotojai

Šiais Tikėjimo metais visos Lietuvos tikintieji kviečiami į nepertraukiamą paros Švenčiausiojo Sakramento adoraciją savosios parapijos bažnyčiose. Krekenavos mažojoje bazilikoje adoracija vyko kovo 4-5 dienomis. Tai nauja patirtis mūsų parapijoje, suteikusi galimybę pabūti su Eucharistiniu Jėzumi.

Sesuo Loreta (DAS) pabrėžia, jog Adoracija – tai tylus dvasinis įsižiūrėjimas į Eucharistijoje esantį Jėzų atsitraukus nuo žemiškųjų reikalų, pasinėrimas į Jį, dėkojimas už Jo teikiamas malones, gėrėjimasis Jo gerumu, dvasinis pokalbis su Juo. Kad Jėzus tikrai yra Eucharistijoje tikima dėl Jo paties pasakytų žodžių, užrašytų šv. Jono Evangelijoje: „Aš Esu Gyvoji Duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys tą Duoną, gyvens per amžius“ (Jn 6,51).

Įprasta, jog adoruojama tyloje, nurimus, pasistengus pamiršti buitinius rūpesčius. Greta Jėzui sakomų pasigėrėjimo, atsidavimo žodžių, patariama pasidalinti su Juo ir širdies skausmu, problemomis, kurios mums rodosi neišsprendžiamos, prašyti paguodos, patarimų. Nebežinant, ką daryti ir kaip gyventi toliau, galima savąjį rūpestį tiesiog atiduoti Dievui maldaujant Jo pagalbos. Jei pernelyg didelių problemų nesti, atėjus adoruoti galima atsinešti Dievo Žodį – šv. Raštą, skaityti Jį ir Eucharistijoje esančiojo Viešpaties klausti, ką viena ar kita šv. Rašto eilute Jis nori pasakyti man.

Dievo kalba – dvasinė, Jo kalbėjimas pasireiškia savotišku sielos nušvitimu, kai buvęs keblus, neaiškus dalykas mums staiga tampa aiškus ir suprantamas. Dievas į mus prabyla per mūsų pačių mintis. Dažnai gali pasirodyti, kad tai mes patys tarsi netikėtai susivokėm, tačiau paprastai aiški, dažnai - išganinga mintis mums būna duota paties Dievo. Reikėtų žinoti, kad, skirtingai, nei daugelis mūsų, Dievas kalba tyliai, nekeldamas triukšmo, Jo kalba nėra primygtina, reikalaujanti ar įsakinėjanti.

Adoraciją dar kitaip būtų galima pavadinti savotišku atsijungimu nuo pasaulio. Dažnai tam reikia pastangų. Tad jau ruošiantis adoruoti būtų gerai pamiršti ūkio reikalus, pamiršti gyvulius, kaimynų mums pasakytus žodžius, nebaigtus

darbus, negalvoti, ką grįžus reiks virti pusryčių, o mąstyti apie tai, ką labiausiai norėtum pasakyti Viešpačiui ir ko norėtum paklausti Jo. Taip pat būtų gerai žinoti, kad eini susitikti su savo Kūrėju, kuriam turėtum dėkoti už viską, nes tu nieko neturi, ko nebūtum gavęs iš Jo.

Daugelis adoravusiųjų liudija kaip jiems buvo gera būti šalia savo Kūrėjo, bendrauti su Juo, garbinti Jį. Tačiau yra ir teigiančiųjų, kad adoracija – veltui praleistas laikas (taip dažniausiai sako tie, kurie apskritai niekada nėra adoravę). Todėl eiti adoruoti reikia savo valia, noromis, o ne todėl, kad eina daugelis ar kad kas nors liepia tai daryti. Dievas nori laisvos mūsų valios, bet ne prievartos, nori meilės, o ne aukos.

Sunku išsakyti žodžiais

Krekenavos mažojoje bazilikoje kovo 4-5 dienomis adoravo per trisdešimt tikinčiųjų. Žmonės rinkosi pabūti su Jėzumi tyloje, pasiklausti, ką Jis kalba kiekvieno širdžiai. Vieni su Jėzumi bendravo ilgiau, kiti – trumpiau, o buvo adoruojančių ir visą naktį. Adoruodami žmonės gilino tikėjimą, vienijosi bendrystėje. Tikėtina, jog buvo ir tokių, kuriems adoracija taps tikėjimo kelionės pradžia.

„Bazilikoje praleistas laikas buvo ypatingas. Pajutau, kad maldai nereikia net žodžių. Ir jau nebeprašiau malonių sau, savo šeimai, nebesidalinau su Jėzumi savo rūpesčiais ir sunkumais, o tik dėkojau už nenuilstamą globą ir teikiamą palaimą. Pajutau, kad kalbėjau nebe aš, o Viešpats kalbėjo man. jutau ramybę ir džiaugsmą“, - adoracijos valandas prisimena Rimutė.

„Adoracija – tai ramybė su Jėzumi, švelnus gerumas su Juo. Adoruojant plaukė tik geros mintys, norėjosi būti kuo ilgiau, o laikas taip greitai bėgo. Viena valanda buvo tarsi kelios minutės. Tai labai įdomi ir nauja patirtis, per kurią patirtą širdies gerumą sunku išsakyti žodžiais“, - sako Danguolė.

Tikimės, kad šioji Tikėjimo metų adoracija nebus vienkartinė, o pasibuvimas su Eucharistijoje esančiu Jėzumi parapijiečiams taps poreikiu, virs ilgesiu, pasidarys neatidėliotina pareiga.

Tik Krekenavoj ir Italijoj žaidė velykinius žydus

J. Vaičiūnaitė – Vladišauskienė 2000 m.

Neseniai aplankiau Krekenavoje savo buvusią mokytoją Junevičienę, kuri man paskolino seną nuotrauką. Iš praeities išplaukė prisiminimai.

Kai išlenda pavasario saulutė, o miško pakraščiuose sužiba žibuoklių ežerėliai, širdis veržiasi į tėviškę. Turbūt kiekvienas gimtinės patriotas supras mane, jeigu aš pasakysiu, kad Krekenava – puikiausioje vietoje, čia Nevėžis giliausias, dangus žydriausias ir tikrai tikrai bažnyčia gražiausia. Tad ir norėčiau papasakoti apie man mielo miestelio senus, jau išnykusius papročius.

Tada dar buvau maža. Mūsų tėvelis Antanas Vaičiūnas buvo energingas, linksmas žmogus, pasakorius. Pas jį visada būdavo pilna draugų. Tai visi, nežinau kieno paskatinti, susibūrė į velykinių žydų kompaniją.

Tėvelis buvo vyriausias - „rabinas“. Didžiojo šeštadienio pavakare rinkdavosi visi į mūsų namus, čia pat persirengdavo, užsidėdavo kaukes. Dar imdavo į rankas po ilgą botagą ir eidavo į bažnyčią, lydimi pulko vaikigalių, kurie juos erzindavo: „Žydi žydi kankarėdi, tavo dūšia kepeliuše!“, kol botagas nepliaukšteldavo ties kieno kojomis.

Su „žydais“ bažnyčioje būdavo ir kareiviai, vadinami žalnieriais - persirengęs jaunimas. Jie stovėdavo sargyboje prie Kristaus karsto.

Gi „žydai“ žiūrėjo, kad bažnyčioje būtų tvarka. Žmonės budėdavo visą naktį, juos suimdavo miegas, kai kas imdavo „barakatinuoti“ - snausti. Tada ir pasireikšdavo velykiniai žydai:

tai kuriai bobulei „šinkšspirito“ kyšteldami, tai papuvusią vištą ar kitą dvoką panosėn pakišdami. Bobulė pašoks, pokštelės galvą į „lonkas“, net visa bažnyčia suskamba. Gėda, kad neištvėrė, užmigė...

O išėjusius į šventorių išvaikyti miegų žmones „žydai“ erzindavo, vydavo atgal į bažnyčią „poterių kramtyt“, arba kokiai mergelei prie sijono nemačiomis prikabindavo pastipusią varną.

Taip ir praeidavo naktis. Velykų rytą „žydai“ irgi darydavo tvarką, pliauškindami botagais, kad žmonės nesigrūstų, kad praleistų procesiją. Po pamaldų, kunigui einant į kleboniją, „žydai“ stengdavosi jį nešte parnešti. Ne visi kunigai pasiduodavo. Paskui sveikindavo su Velykų švente, o parneštas kunigas pavaišindavo uolius „žydus“ pusryčiais.

Per žydų Velykas šita kompanija eidavo sveikinti žydų rabino. Žinau, po to tėvelis tikrai parnešdavo macų.

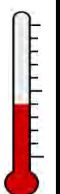
Atvažiavus į Krekenavą vyskupui K. Paltarokui, prie pastatytos „bromos“ jo visi laukė. Laukė ir Krekenavos žydai. Pasistatę staliuką, jie priėmė vyskupą su duona ir druska. Drauge paprašė, kad vyskupas panaikintų velykinių „žydų“ paprotį, nes jiems, tikriems žydams, esą gėda. Taip ir buvo uždrausti tokie reti ir įdomūs papročiai.

Mokytoja Junevičienė dar prisiminė, kad apie 1930 – 1931 metus „Naujienose“ buvo įdėta velykinių „žydų“ nuotrauka ir rašoma, kad Krekenava buvusi vienintelė vieta Lietuvoje, kur tiksliai buvo laikomasi tokių velykinių papročių, kaip Italijoje.

2013 metų vasario mėnesio Krekenavos ir Upytės parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Sekmadienio rinkliava (02-03)	324,-	250,-
Sekmadienio rinkliava (02-10)	318,-	210,-
Atlaidų rinkliava (02-15)	1300,-	-
Sekmadienio rinkliava (02-17)	411,-	164,-
Sekmadienio rinkliava (02-24)	577,-	253,-

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 31 184 Lt. Ačiū! (Reikia 43 000 Lt)

Liepos 1-10 d. - piligriminė kelionė į Italiją. Kelionės kaina: 1500 lt. Kartu važiuos klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas. Norinčius prisijungti, išsamesnės informacijos teiraukitės Krekenavos parapijos raštinėje arba sesers Loretos, tel.: 864056551.

Panevėžio m. vysk. Marijos Legiono „Malonių Tarpininkė“ Curija kviečia visų parapijų Marijos Legiono narius ir tikinčius į Krekenavos baziliką Balandžio 8 d. į „ACIES“ šventę.

11²⁰ – rožinis ir M. L. maldos

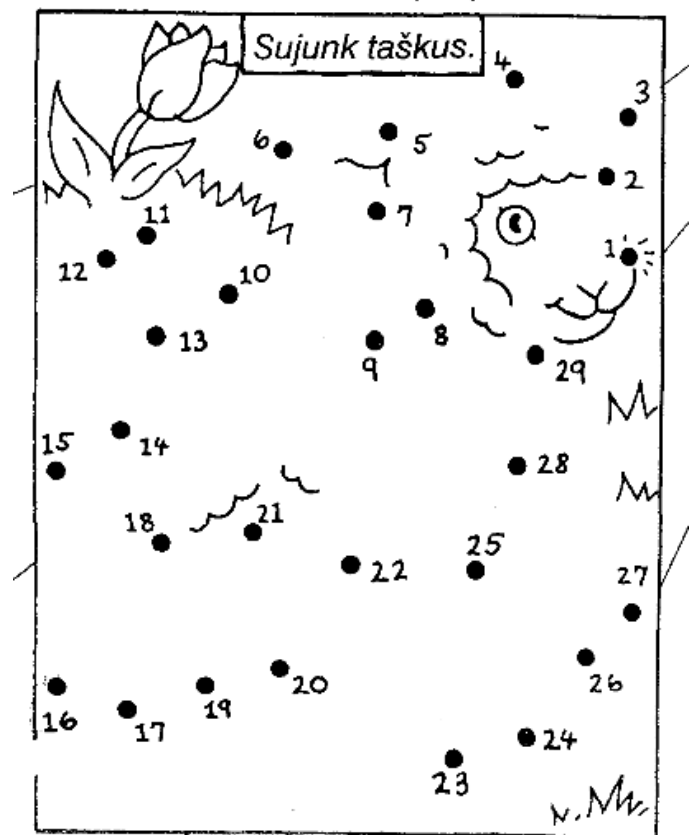
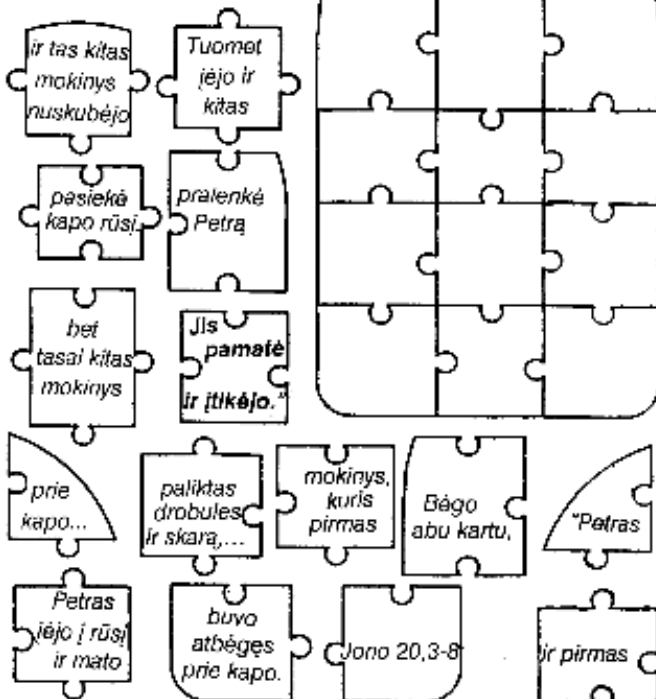
12⁰⁰ – Šv. Mišios

13⁰⁰ – pasiaukojimas Dievo Motinai Marijai.

Po pamaldų kviečiame visus į parapijos namus agapei.

Tuščias kapas.

Užpildyk puzzle figurėlėmis ir perskaitysi reikiamą tekstą.

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

2013 metų vasario mėnesį iškeliavusieji į Amžinybę:

Krekenavos parapijoje:

Adelė Damaševičienė, 76 m.
Vitalija Petrauskienė, 48 m.
Benediktas Žalakys, 83 m.
Ona Jagminienė, 95 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Pamaldų laikas:

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktelių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

balandžio 21 d. 14 val.

Krekenavos slaugos ligoninėje:

Pirmą mėn. penktadienį: 17:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl šv. Mišių užsakymo koplyčiose, kreiptis į kan. P. Budriūną

Marijos Legiono susirinkimai Krekenavoje vyksta kiekvieną pirmadienį 17 val. parapijos salėje. Kviečiame dalyvauti.

2013 metų vasario mėnesį susituokusieji:

*Sigitas – Justinas
Dulksnys
ir
Kristina Espenko*

Sveikiname!

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava, Panevėžio raj. LT-38306
Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentės Eglė ir Angelė.

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė - Akvelina Pogužinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė, tel. (45) 593 226

Religinių spaudinių, žvakių ir kt. dievocionalijų įsigijimui kreiptis - Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga sesuo Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos Legionas - Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas - Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Krekenavos katechetė Aurelija Kotinskienė mob. tel. 861202053

Upytės katechetė Ilona Dauderienė mob. tel. 861605313

Vadaktelių bažnyčios prižiūrėtoja Stasė Radzevičiūtė tel. 861733780

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 184 Lt., išleista - 197 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki balandžio 14 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!

Dėkojame už Jūsų paramą!